

nega kruha. Kako prijetno se odlikuje lepo in čedno oblečen otrok, tudi če je zašit, od raztrganega in umazanega! Ravno tako nam je pa tudi mnogo bolj všeč ponižno oblečen otrok, kot prevzetnež, ki méni, da živi samo zaradi lepih oblačil na svetu.

Po vzgledu skrbnega in ponižnega otroka se tudi vi, mladi čitatelji, ravnajte in gotovo boste srečni, kajti ponižnost je jedna glavnih krepostij dobre mladine.

Za ravnilo in svarilo naj vam bodo vedne besede sv. Duha, ko pravi v svetem Pismu: „Gnjusoba je Gospodu sleherni prevzetnež.“ (Pregovori 16. 5). In na drugem mestu: „Nikar se ne bahaj s svojim oblačilom, in tudi se ne povišuj!“ (Sirah 11. 4.) Tako bodi!

Bogastvo in beda.

(Povest. — Spisal E. Lampe.)

IV.

Zgalosten je bil ta popoldan za Murnikove. Doma sta čakala oče in mati sina, radovedna, kako novico bo prinesel. Prestrašila sta se njegovega bledega, brezupnega obraza, in kar strmela sta, ko jima je povedal svojo zgodbo. Za hip nista vedela roditelja, pri čem da sta, tako čudno se jima je zdelo to, Tonček pa je skrnil glavo v blazino materine postelje in tiho jokal.

„Kaj si pa naredil? Ali si se tako nespodobno vedel?“ vskipel je oče.

„Ne, ne, prav tako sem govoril, kakor ste mi rekli vi, da se mora z gospodi.“

„In kako je z denarjem? Moj Bog, deček pomisli, kak zločin je tatvina! Zakaj se nisi opravičil?“

Dečku je bilo še bridkejše, ko je mislil, da ga imajo tudi stariši za zločinca. Mati pa se potegne zanj in dé:

„Zmota je, zmota, le pomiri se Tonček, in še jedenkrat povej, kako je bilo, da se zmenimo.“

Iz nova je povedal Tonček, kako je bilo. Roditelja sta se prepričala, da je njiju sin nedolžen, a kako bi se popravila zmota? Najboljše bi bilo, da gresta oče in sin skupaj k gospodu Staniču, a bali so se, da ju ta niti govoriti ne bode pustil.

Iz tega mučnega položaja vzdrami nesrečno družinico prišlec, ki jih pozdravi prijazno: „Bog daj dober dan! Kako se vam godi? Ali je bolje, kaj?“

Bil je gospod župnik, ki je hodil rad obiskovat bolnike svoje fare, da se je prepričal o njihovem stanju in pomagal, kjer se mu je zdelo potrebno.

Pa danes ni slišal veselega odzdrava; čudno se mu je zdelo, da se vsi tako v zadregi spogledujejo. „Ali vas je zadela zopet kaka nesreča, oče Murnik?“ vpraša gospod sočutno.

„Nesreča, da, in stiska, gospod župnik“, vzdihne mož; „od danes naprej smo brez zaslužka, če se nas Bog ne usmili.“

„Kako pa to? Saj ste stalno v delu.“

Čudil se je gospod župnik, ko je slišal, kako je izgubila družina zaslužek. Poznal je Tončka dobro, saj je bil njegov učenec, in bil je prepričan o njegovi nedolžnosti. Deček je sedel ob postelji in skrival svoj obraz v roke, sram ga je bilo, da ga imajo na sumu kot tatu; gospod župnik pa ga pogladi po kodrastih laseh in tolaži družino. Hipoma si je sestavil načrt, kako reši svoje varovance.

„Nič se ne bojte, jaz vem, da ste poštene ljudje. Če se posreči, rešim vas iz stiske. Zaupajte v božjo pomoč! Če Bog dá, dobita jutri delo oba, ako ne, pa vam že kako pomoremo. Kako pa je vaše zdravje?“ obrne se k bolnici.

„E bo že, bo že, gospod“, odvrne mati. „Le, če vstanem, me obidejo slabosti.“

„Pa nikar ne vstajajte“, méni gospod.

„Mora biti, kdo bo pa kupal? Malo mi že pomore sosed, nekaj pa moram sama storiti, ko sem sama doma.“

Ko je videl gospod župnik, v koliki potrebi je družina, poslovil se je.

Ubogi ljudje, mislil si je, težko delajo dan na dan, a vendar jih vsaka neprilika lahko pahne v nesrečo! Pomagati revežem je pač najboljši poklic. Spomnil se je, da je ta večer seja Vincencijeve družbe, katere ud je bil tudi on.

Kaka družba pa je to? Pobožni in radodarni možje, katerim se smilijo reveži, zberó se v družbo, zlagajo in zbirajo denar in ž njim podpirajo reveže. Sami hodijo po kočah, vspodbujajo k lepemu življenju in delé milodare. K tej družbi je pristopil tudi gospod Stanič, in nadejal se je duhovnik, da se snideta ta večer. Pri tej priložnosti ga je hotel pregovoriti, da ne pahne poštene družine v revščino.

Pri Murnikovih pa so ta večer molili dalj, nego navadno, in prosili Boga, da bi podpiral duhovnikovo delo.

Pri Staničevih je bilo ta večer tiho. Očeta ni bilo doma, ker je odšel precej po večerji, in ni povedal, kam da gre. Milček je sedel zvečer pri mizi, gledal podobe v lepih knjigah, katere mu je nakupil oče, igral se malo, pa slaba vest mu je zagrenila vse veselje.

„Kaj si tako žalosten?“ vpraševala ga je teta.

„Saj nisem“, odgovoril je, dasi se mu je poznalo na obrazu, da nekaj pri njem ni v redu.

„Ali te kaj boli?“ vpraša teta dalje in se primakne bližje, da mu pogleda v obraz. Milček je bil razburjen, in se je vedno bal, da ne bi kdo zapazil pri njem petaka, zato ga je krčevito stisnil. „Malo me glava boli“, dejal je.

„Prehladil si se, pomladno vreme ni zate, ker si tako nežen“, razlagala mu je skrbna teta. „V posteljo pojdi takoj, pokrila te bom dobro, da se spotiš, in jutri ostani v postelji, če ti ne bo dobro.“

Milček se je udal, dasi mu ni bilo nič. Skrbno ga je teta spravila v posteljo in mu želela lahko noč. Deček pa ni mogel zaspati; premišljeval je dogodke tega dne in bil nezadovoljen sam s seboj. Da bi se le sedaj dobro izšlo, mislil si je, potem nikdar več ne storim kaj takega.

Sedaj pa sliši v sosedni sobi očetov glas. Govoril je s teto, in pogosto se je slišalo ime Milčkovo. Milček se skloni in posluša. O groza! oče je govoril z gospodom župnikom, in zvedel vse.

„Kje je?“ vprašal je teto. „Govoriti hočem z dečkom.“

„Bolani je, bolani, tolaži teta, in leži; le danes naj ima še mir, saj je jutri čas za to. Gotovo že spi.“

„Tako ne pojde dalje. Razvajen je in trmoglav; to se mu mora izbiti iz glave. Navaditi se mora delati; trdo bo treba odslej ravnati ž njim. Pa še nekaj imam.“

Milček je poslušal, kaj bo oče še povedal, a govoril je šepetajoče, da se ni slišalo v Milčkovo spalnico. Le to je slišal, da je hotel oče takoj stopiti v njegovo spalnico, a branila mu je teta, proseč ga, naj se ne pre nagli in dečka vsaj danes še pusti.

Hudo bo, hudo, dejal si je Milček, in nekak obup se ga je lotil. Kes njegov je bil vedno bridkejši, odkar je spoznal, da se hudobno dejanje tako hitro zvé in kaznuje. Le to je še premišljeval, ali bi tajil, ali bi priznal celo krivdo in prosil odpuščanja.

Pa ni imel časa dolgo to premišljevati. Soba se odpre in s svečo vstopi tiho gospod Stanič. Ko je bil zvedel od gospoda župnika, kako pošten deček je Tonček, ni ga sumil več tatvine, pač pa se je hotel prepričati, ali nima denarja Milček. Ljubil je dečka preveč, da bi mu bil naravnost povedal, česa ga dolži, zato se je hotel prepričati skrivaj, če ima on denar ali ne.

Milčka je spreletel strah po celem telesu, in potuhnil se je. Vedel je, da pride kazni še danes nadenj, če ga dobi oče bdečega. Mižal je, pa slišal, kako je oče segel v obleko in privlekel iz žepa petak. Čutil je, kako se je nagnil nadenj, in vedel, da se oče bori sam s seboj, ali bi ga pustil spati, ali ga kaznoval takoj. Pa smilil se mu je speči otrok in pustil ga je. Luč je izginila izpred Milčkovih očí, vrata so se zaprla, njemu pa se je odvalil težak kamen od srca.

Da Milček to noč ni dobro spal, je razumljivo. Premetaval se je po ležišču, tolažil se, obupoval, in slednjič skušal moliti. O, že dolgo ni molil, sedaj je pa videl, da vsak človek pride v tak položaj, kjer ne najde tolažbe nikjer drugje, nego v molitvi.

(Konec prihodnjič.)

